

יום ג', י' בסיון תש"ס (13 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בשנת תרס"ט (1909-5669) נוסדה היום, **י' בסיון**, "העיר העברית הראשונה", **תל-אביב**.
[מימים ימימה]

ביום שאנו נפרדים מאויב נחוש ונוקשה של ישראל ושל היהודים, **מחאפו אל-אסד**, שעלה לשלטון בסוריה לפני כמעט 30 שנה במהלך הנקרא "הפיכה לבנה" (15 בנובמבר 1970, למניינם), אנו נזכרים במהלך אחר שאירע ביום זה בין שתי המדינות בעקבות מלחמת יום-הכיפורים.

היום, בשנת תשל"ד (1974-5734), חתמו ישראל וסוריה בג'נבה על **הסכם הפרדת כוחות** שהוגדר כ"צעד לקראת שלום". **הרקע...**:

כמו בעקבות מלחמת ששת-הימים, כן בעקבות מלחמה זו לא נצרו מצרים וסוריה את האש. מדי פעם התחוללו קרבות, וישראל הגיבה באש (!) על ההתקפות נגד כוחותיה, בעיקר אלה שתפסו שטחים בעומק שטח מצרים וסוריה. הסתיימה מלחמה זו עם מצרים בחתימת הסכם הפרדת-כחות ב-18 בינואר '74, בעקבות שיחות בק"מ 101 (הנקודה המערבית ביותר בשליטת צה"ל).

בחזית הצפון, נמשכה מלחמת-ההתשה זמן ממושך יותר. תחילה היו תקריות, לעתים מדי יום, אולם מאמצע מרץ פתחו הסורים בלחימה של ממש – הפגזות מסיביות ותקיפות של יחידות שריון, חי"ר וקומנדו. צה"ל הגיב בתקיפות רבה שהסבו לסורים אבידות כבדות. במשך מספר שבועות נערכו קרבות על השליטה על מרום החרמון, עד שצה"ל התבסס באזור, תפש את השיאון (2814 מ') ואיים מקרוב על דמשק.

מלחמת-התשה זו ברמת הגולן, בחרמון וב"מובלעת" שנכבשה בעת המלחמה, נמשכה עד סוף מאי. היא הסתיימה, כאמור, בחתימת ההסכם ביום זה (שהוא 31 במאי) ב-1974. הוצב כוח משקיפי או"ם שחצץ בין הכוחות. ישראל נסוגה מה"מובלעת" וכן פינתה את העיר קוניטרה, שטח באזור צומת רפיד ומרום החרמון.
[ספר המאה]

היום שבו מת הרודן הסורי היה ז' בסיון (יום שבת). ראוי לציין, להבדיל, שנפטר בתאריך זה **רבי ישראל בעל-שם-טוב** (=הבעש"ט) בשנת 5520(1760), מחולל ומייסד תנועת החסידות. בנעוריו שימש כעוזר למלמד-דרדקי וכשומר בבית המדרש, ובגיל 36 נתגלה לבריות כבעל-שם מופלא, המרפא מחלות גוף ונפש ע"י תפילות והשבעות. אחרי תקופה ארוכה בטלוסט שבהרי פודוליה, ר' ישראל קבע את מושבו במז'בוז', שנעשתה מרכז ראשי לתנועת החסידות.

על הפסוק בפרשת "**במדבר**": "וידבר ה' אל משה...הקרב את מטה לוי והעמדת אותו לפני אהרון הכהן ושרתו אותו" [ג' 5-6], אומר הבעש"ט, בעולם מצויים 2 מיני צדיקים. יש צדיק העובד את ה' בכל רמ"ח(248) איבריו, אך מסתגר בד' אמות שלו ואינו משפיע מצדקותו על הזולת. צדיק כזה נמשל ל"ארז", שהוא אילן גדול וחזק אבל אינו נושא פירות. לעומת זאת, יש צדיק שאינו דואג רק לעצמו אלא פועל בהתמדה לקרב את הרבים לאביהם שבשמים. צדיק כזה נמשל ל"תמר", שהוא אילן גבוה ומרשים וגם מפריח פרי מתוק. כנגד שני אלה נאמר בתהלים, "צדיק כתמר יפרח, כארז בלבנון ישגה" [צב' 13]. הארז גדול וחזק אך אינו אלא בבחינת "ישגה": הוא משגשג לעצמו, ואין הבריות נהנים מפרותיו. ואילו התמר הוא בבחינת "יפרח" – הוא מפריח בענפיו פירות ומהנה בהם את הרבים.

יום ג', י' בסיון תש"ס (13 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מסיים הבעש"ט, חז"ל **המשילו את שבת לוי לתמר**, כי הלויים נשתבחו בכך שלא ישבו ספונים בבתיהם ועסקו שם בתורה ובעבודת ה'; אלא הורו את התורה הקדושה לאחרים וקרבו את הבריות להכרת הבורא, והוא עיקר פעלם וגדולתם בעולם. [פרפראות לתורה]